

opusdei.org

Przewodnik modlitwy

Nakładem Wydawnictw Apostolicum i AA ukazał się w 2008 r. bogaty w teksty modlitewnik, który doczekał się już kilku dodruków.

"Przewodnik modlitwy" cytuje często św. Josemarię, którego Jan Paweł II nazwał mistrzem modlitwy.

30-07-2008

Stanisław Kardynał Dziwisz

Arcybiskup Metropolita Krakowski

Młodzi ludzie często pytają mnie jak nauczyć się modlitwy? W odpowiedzi przypominam sobie słowa:

„Modlitwy nie należy uważać za coś dokonanego. Modlitwy trzeba się uczyć, wciąż na nowo niejako przyswajając sobie tę sztukę od samego boskiego Mistrza, jak pierwsi uczniowie: «Panie, naucz nas się modlić» (Łk 11, 1)”. Tak pisał Ojciec Święty Jan Paweł II w dokumencie *Novo millennio ineunte*. Wyrażał w nim pragnienie, by chrześcijaństwo trzeciego tysiąclecia wyróżniało się „sztuką modlitwy”.

Modlitewniki zawsze odgrywały rolę szczególną w krzewieniu owej „sztuki modlitwy”. Ukształtowały duchowe oblicze wielu pokoleń wiernych. W tę dawną chrześcijańską tradycję wpisuje się *Przewodnik modlitwy* i cieszy mnie każda jego strona, bo ułatwia drogę do pełni życia chrześcijańskiego. Proponuje czytelnikowi codzienny

plan życia wewnętrznego. Plan ten obejmuje zarówno sakramenty i liturgię, jak i duchowy sens pracy i życia rodzinnego. Znajdziemy w *Przewodniku* nabożeństwa znane szczególnie w Polsce na przykład Gorzkie żale. Po nadto zawiera nabożeństwa może rzadziej praktykowane, a wielce wartościowe i godne polecenia – akty strzeliste czy modlitwy do Ducha Świętego, tak drogie sercu Jana Pawła II. Zawiera także zachętę do praktyki częstej spowiedzi, która wielu ludzi prowadzi do świętości. Trzeba się także cieszyć, że łacina – język oficjalny Kościoła – znalazła w tym modlitewniku właściwe miejsce.

Nie zapominajmy, że życie wewnętrzne nie jest zarezerwowane dla jakiejś szczególnej kategorii ludzi. „Byłoby błędem sądzić, że zwyczajni chrześcijanie mogą się zadowolić modlitwą powierzchowną (...): byliby oni nie tylko

chrześcijanami połowiczny mi, ale chrześcijanami w zagrożeniu” (*Novo millennio ineunte* , 32). Dla takich zwyczajnych chrześcijan – prawników, lekarzy, studentów, rolników, gospodyń domowych – *Przewodnik modlitwy* będzie dużą pomocą. Wierzę, że dla wielu z nich stanie się pod ręcznikiem osobistego dialogu z Jezusem. Z kolei kapłani znajdą w nim swego rodzaju vademecum przydatne w pracy duszpasterskiej. Zawiera bowiem obrazy i nabożeństwa często wykorzystywane przez każdego duchownego – Komunię św. chorych i rozmaite błogosławieństwa.

Z całego serca błogosławię wszystkim korzystającym z tego modlitewnika i zachęcam ich do odwagi w pogłębianiu życia wewnętrznego. Kraków, dnia 20 sierpnia 2007 r.

WSTĘP: Panie, naucz nas się modlić

Uczniowie Pana widzieli, że Jezus często się modlił sam. Raz zdecydowali się poprosić: „Panie, naucz nas modlić się” (Łk 11,1). Jako odpowiedź, Pan Jezus powierza swoim uczniom podstawową modlitwę chrześcijańską: „Ojcze nasz”. Potem przy wielu okazjach uczy ich, że „zawsze powinni się modlić i nie ustawać” (Łk 18,1), ponieważ „każdy, kto prosi otrzymuje; kto szuka znajduje; a kołaczącemu otworzą” (Łk 9,10).

Umocnieni tą zachętą i my również ośmielamy się modlić. Zwyczajne życie modlitwy zaczyna się od modlitw ustnych, których nauczyliśmy się w dzieciństwie. Należą one do chrześcijańskiej tradycji i ich użyteczność jest sprawdzona przez wiele pokoleń. Poprzez modlitwy ustne łatwo i z zaufaniem obcujemy z Chrystusem i z naszym Ojcem Bogiem. Z biegiem czasu nasza rozmowa z Bogiem stopniowo staje

się coraz bardziej szczerą, twarzą w twarz, z serca do serca. Wówczas nasza modlitwa staje się bardziej osobistą, a nawet kontemplacyjną.

Modlitewniki i mszaliki zawsze były polecane przez Kościół wiernym. Ten modlitewnik składa się z modlitw i nabożeństw zakorzenionych w tradycji Kościoła i pobożności Świętych. Dużo jest również modlitw liturgicznych, które powinny często karmić życie duchowe wiernych. Pod tym względem wy mownym jest świadectwo kardynała Józefa Ratzingera, Papieża Benedykta XVI: „Rodzice już w drugiej klasie kupili mi mszalik. Było dla mnie ekscytującym przeżyciem, gdy wnikałem w tajemniczy świat łacińskiej liturgii i dowiadywałem się, jaki jest jej sens”¹. Niektóre z zebranych tekstów są owocem rozmyślania Josemaríi Escrivy, świętego o wyjątkowym znaczeniu w naszych czasach. „Święty Josemaría

był mistrzem modlitwy, którą uważał za niezwykłą «broń», zdolną odkupić świat. Zalecał zawsze: «Najpierw modlitwa, potem przebłaganie, dopiero na trzecim miejscu – daleko ‘na trzecim miejscu’ – działanie» (*Droga* , 82). To nie paradoks, lecz nieprzemijająca prawda: skuteczność apostołatu zależy przede wszystkim od modlitwy oraz głębokiego i regularnego życia sakramentalnego”² .

W tym modlitewniku czytelnik znajdzie wiele modlitw i tekstów liturgicznych w języku łacińskim. Warto przypomnieć słowa Soboru Watykańskiego II: „Należy dbać o to, aby wierni umieli wspólnie odmawiać lub śpiewać także w języku łacińskim stałe części Mszy św.”³ . Jan Paweł II zaś przypomniał, że Kościół katolicki jest „szczególnie zobowiązany w stosunku do łaciny”⁴ . Zobowiązania te odnoszą się nie tylko do liturgii, ale również

do Magisterium Kościoła, tekstów Ojców i Doktorów Kościoła, literatury teologicznej itp. „Łacina jest w pewnym sensie uniwersalna, ponieważ przekracza granice narodów. Stolica Apostolska używa jej do dnia dzisiejszego w swoich pismach skierowanych do całej rodziny katolickiej”⁵ . I tak modlitwy na które składa się doda tek *Kompendium Katechizmu Kościoła Katolickiego* zostały umieszczone po łacinie i w języku ojczystym. Odmawiając modlitwy w języku łacińskim dajemy szczególny wyraz jedności ze Stolicą Piotrową. „Nie należy też zaniedbać możliwości, by sami wierni zostali wychowani tak, aby znali najbardziej powszechne modlitwy po łacinie i śpiewali niektóre części liturgii na sposób gregoriański”⁶ .

1. Kard. Józef Ratzinger, *Sól ziemi* , Kraków 1997, s. 41–42.
2. Jan Paweł II, Homilia w czasie kanonizacji św. Josemaríi Escrivy, 6 X 2002 r.
3. Sobór Watykański II, Konst. o liturgii świętej, *Sacrosantum Concilium* , 54.
4. Jan Paweł II, List apost. *Dominicae cene* , 24 II 1980, 10.
5. Jan Paweł II, przemówienie 27 XI 1978.
6. Benedykt XVI, Adhortacja apostolska *Sacramentum caritatis* , 62.